

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 8.

Den 15. Januar 1867. Priis: 6 Sk. pr. Eksp.

**Den rene Oversættelse af det fire og tyvende Capitel
af Matthæi Evangelium, begyndende med det tre og
tyvende Capitels sidste Vers.**

Af Propheten, Seeren og Abenbareren Joseph Smith.

(Fra „Pearl of great Price.“)

Thi jeg siger Eder: I skulle fra nu af ikke see mig, forend I skulle sige: Vel-signet er den, som kommer i Herrens Navn i Himmelens Skyer med alle sine hellige Engle. Da forstode hans Disciple, at han efter stulde komme til Jorden, efterat han var blevet forhørliget og kronet ved Guds høire Haand.

Og Jesus gik ud og forlod Templet, og hans Disciple kom til ham for at høre ham, figende: Meester, viis os angaaende Templets Bygninger, estersom Du har sagt: De skulle omstyrtes og lades Eder øde. Og Jesus sagde til dem: See I ikke all dette, og forstaae I det ikke? Sandelig siger jeg Eder: Der skal her paa dette Tempel ikke blive een Steen tilbage paa den anden, uden den jo skal nedbrydes.

Og Jesus forlod dem og gik op paa Oliebjerget. Og som han sad paa Oliebjerget, kom hans Disciple i Genrum til

ham, figende: Siig os, naar skal alt dette skee, som Du har sagt angaaende Templets Øvelæggelse og Foderne, og hvad Tegn skal der være paa din Tilkommelse og Verdens Ende? (eller de Ugudeliges Tilintetgjørelse, hvilket er Verdens Ende.)

Og Jesus svarede og sagde til dem: Bogter Eder, at Menneskene ikke skulle bedrage Eder, thi Mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Christus, og de skulle bedrage Mange. Da skulle de overantvørde Eder til at martyres og slæae Eder ihjel, og I skulle hades af alle Folk for mit Navns Skyld; og da skulle Mange forarges, og den Enne forraade den Anden. Og mange falske Propheter skulle fremstaae og forføre Mange, og efterdi Uretfærdighed skal blive mangfoldig, vil Kjærligheden blive kold, men hvo, som bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig.

Naar I dersor see Ødelæggelsens Be-
dershyggelighed, som er omtalt af Propheten Daniel angaaende Jerusalems Øde-
læggelse, da skulle I staae paa det hellige
Sted; hvo, som det læser, han satte det.
Da flyer paa Bjergene, hvo som ere i
Judea, og hvo, som ere paa Taget, han
sky derfra, og vende ikke tilbage for at
hente Noget af sit Huis; ei heller vende
den, som er paa Ageren, tilbage for at
hente sine Klæder. Men vee de Frugt-
sommelige og dem, som give Die i de
Dage; dersor beder Herren, at Eders
Flugt ikke skal stee om Vinteren, ei heller
paa Sabbaten; thi i de Dage skal der
være stor Trængsel over Joderne og Je-
rusalems Beboere, en saadan, som for-
hen aldrig er bleven sendt over Israel
eller Verden fra Begyndelsen af deres
Regjering og indtil denne Tid, ei heller
skal den nogensinde etter blive sendt over
Israel. Alt dette er Begyndelsen til
Smærterne, og dersom disse Dage ikke
bleve forlortede, da vilde intet Kjod blive
frelst, men for de Udvalgtes Skyld ifolge
Pagten skulle disse Dage forlordes.

See dette har jeg talet til Eder an-
gaaende Joderne; og om dersor Nogen fort
estor disse Dages Trængsel, som skal
komme over Jerusalem, figer til Eder:
See, her er Christus, eller der, da troer
ham ikke. Thi falste Christi og falste Pro-
pheter skulle fremstaae og gjøre store Tegn
og Undergjerninger for om muligt at
forsore selv de Udvalgte, dem, som ere
udklaarede ifolge Pagten. See, jeg taler
dette til Eder for Eders Skyld; og I
skulle høre Krige og Rygter om Krige.
Seer til, at I ikke forstrekkes, thi alt det,
jeg har sagt Eder, maa stee, men Enden
er ikke endda.

See, jeg har sagt Eder det forud;
dersor, om de sige til Eder: See, han er
i Ørkenen, da gaaer ikke ud; see, han er
i Kongammerne, da troer det ikke, thi

lige som Morgenlyset kommer fra Østen
og skinner indtil Vesten og dækker hele
Jorden, saaledes skal ogsaa Menneskens
Søns Tilkommelse være, og nu vil jeg
vise Eder en Lignelse: See, hvor Aadslet
er, der forsamles Ørnene; saaledes skulle
ogsaa mine Udvalgte samles fra Jordens
fire Hjørner. Og de skulle høre om Krige
og Rygter om Krige. See, jeg taler til
Eder for mine Udvalgtes Skyld; thi Folk
skal reise sig mod Folk, og Rige imod
Rige; der skal være Hunger og Pestil-
lentse og Jordstjælv paa forskellige Ste-
der; og efter, fordi Uretsfærdighed skal
blive mangfoldig, vil Kjærligheden blive
kold, men hvo, som bliver standhaftig
indtil Enden, skal blive salig.

Og dette Riges Evangelium skal præ-
dikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for
alle Folk, og da skal Enden eller de
Uquideliges Ødelæggelse komme; da skal
Ødelæggelsens Bederhyggelighed, som er
omtalt af Propheten Daniel, komme. Og
fort ester disse Dages Trængsler skal Sol-
en formørkes, og Maanen ikke give sit
lys, og Stjernerne skulle falde fra Himmel-
len, og Himmelens Kæster skulle ry-
stes. Sandelig, figer jeg Eder, den Slægt,
i hvilken dette skal stee, skal ikke forgaae,
forend alt det, jeg har talet, er blevet op-
fyldt. Omend skjont de Dage skulle komme,
da Himmelens og Jordens skulle forgaae,
skulle mine Ord dog ingenlunde forgaae,
men de skulle alle vorde opfylde.

Og som jeg for sagde, efter de Da-
ges Trængsel og efterat Himmelens Kæs-
ter ere blevne rystede, skal Menneskens
Søns Tegn vise sig i Himmelens og alle
Jordens Slægters hyle; og de skulle see
Menneskens Son komme i Himmelens
Skyer med Kraft og megen Herlighed.
Og hvo, som bevarer mit Ord, skal ingen-
lunde blive bedragen, thi Menneskens Son
skal komme, og han skal sende sine Engle
foran sig med Basunens stærke Lyd, og

de skulle samle hans Udvælgte fra de fire Vinde, fra den ene Ende af Himmelten til den anden.

Lærer en Lignelse om Figentræet: Medens Grenene endnu ere unge og udstyde Blade, da vide J, at Sommeren er nær forhaanden, saaledes skulle ogsaa mine Udvælgte forstaae, naar de see alt dette, at han er nær, ja lige for Døren. Men om den Dag og Time veed Ingen, nei, end ikke Guds Engle i Himmelten, uden min Fader alene. Men ligesom det var i Noe Dage, saaledes skal det ogsaa være ved Mennestens Sons Tilkommelse; thi det skal være med dem, ligesom det var i de Dage før Syndfloden, indtil den Dag, da Noah gif ind i Arken; de aade og drak, toge tilægte og gave tilægte, og agtede det ikke, forend Syndfloden kom og toge dem Alle bort; saaledes skal ogsaa Mennestens Sons Tilkommelse være.

Da skal det opfyldes, som er strevet, at i de sidste Dage skulle Jo være paa Ageren; den En skal annamnes og den Anden lades tilbage, og hvad jeg siger til En det siger jeg til alle Mennesker; vaager derfor, thi J vide ikke, paa hvilken Time Eders Herre kommer. Men dette skulle J vide, at dersom Huusbonden

vidste, paa hvilken Time Tyven vilde komme, da vaagede han og lod ikke bryde ind i sit Huus, men vilde være rede. Derfor værer og J rede, thi Mennestens Son kommer paa den Time, som J ikke mene.

Hvo er vel den troe og snilde Tjener, hvem hans Herre har sat til Bestyrer over sit ganske Huus for at give dem Mad i rette Tid? Belsignet er den Tjener, hvilken hans Herre, naar han kommer, finder at gjøre saaledes, og sandelig siger jeg Eder, han skal sætte ham til Herre over alt sit Gods. Men dersom nogen ond Tjener vilde sige i sit Hjerte: Min Herre tover at komme, og begynder at slæe sine Medtjenere og at øde og drikke med de Drukne, saa skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, som han ikke forventer, og paa den Time, som han ikke veed, og slæe ham sonder og give ham sin Deel med Dienstalte; der skal være Graad og Tænders Grindsel, og da kommer de Ugudeliges Ende ifølge Mose Propheti, som siger: De skulle blive affaarde fra Folket, men Jordens Ende er det ikke endda, men om kort Tid.

Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 104.)

J de første Aar, efterat Nephiternes Udvandring fra Syd- til Nord-Amerika begyndte, maa der upaatvivlelig have været flere hundrede tusinde Sjæle adspredte over den nordlige Deel af dette Fastland. Mange havde nedsat sig langs

Bekysten, medens Andre derimod efterhaanden dristigen trængte sig frem til det Indre af Landet, idet de tilbagelagde en lang Rei og grundede Kolonier i Nærheden af „de store Vandsoer og de mange Floder.“ Ifølge Bestrielsen maa deres

Land have grændset til de store Indsoer og været beliggende i den vidtudstrakte og paa Jordhøje saa rige Mississippidal, der udgør omrent femten hundrede tusinde engelske Quadratmile. Det maa erindres, at denne Israeliternes store Udvandring fra Syden til Norden begyndte henved Begyndelsen af det første halve Aarhundrede før Christi Fødsel, og i de fire følgende Aarhunderder var det hele Kontinent, baade Norden og Syden, blevet tæt besølet. Men disse Landes Indbyggere vare deelte i to forskellige Nationer, nemlig Lamaniterne, der beboede Syd- og Nephiterne, som beboede Nord-Amerika. Saadan var deres Stilling tre hundrede og fem og halvtredsindstyve Aar efter Christi Fødsel, ved hvilket Tidspunkt Lamaniterne, efterat Landet var blevet voldsomt rystet ved en halvtredsindstyveaarig Krig, begyndte at faae Overhaand over Nephiterne, hvilke de drevne fra Jordtungen ved Panama og adstillede andre Dele af Landet, medens deres Byer og Stæder blevne brændte og ødelagte. Og endelig blev hele den nephitiske Nation, der var samlet i det Indre af Staten New York, i det tre hundrede og otte og syvgetyvende Aar efter Christi Fødsel overmandet og tilintetgjort, hvorved Lamaniterne kom i udelukkende Besiddelse af Landet. Profeten Moroni, som var i Besiddelse af Guldpladerne, skjulte sig for Lamaniterne og fortsatte sin Historie indtil hundrede og tyve Aar efter Christus, og da besalede Herren ham at skjule Pladerne i Hoen Cumorah i Ontario County i Staten New York, hvor de forbleve i lidt over fjorten hundrede Aar, indtil de efter denne Tids Forløb bleve af en Guds Engel aabenbarede for Joseph Smith, til hvem han overleverede dem den 22de September 1827.

Disse Plader bleve viste for tolv Personer, som boede i den Deel af Staten,

og fire af dem, hvoriblandt Oversætteren, faae tillige, at en hellig Engel i sin Hellighed holdt dem i Hænderne, og horte Guds Ros, som bevidnede, at Indgraverne vare formedelst Guds Gave og Kraft rigtig oversatte af Joseph Smith, hvorefter Pladerne etter ifolge Herrens Besaling blevne forvarede under Engelenes Varetægt for siden igjen at aabenbares i Herrens egen beleilige Tid. Den engelske Oversættelse udkom tidlig i Foraaret 1830. De tolv Vidners højidelige Vidnesbyrd staae foran i de trykte Udgaver i de otte forskellige Sprog, i hvilke denne amerikanske Bibel allerede er blevne oversat.

Torend vi stride videre, driste vi os til at sige, at siden den Tid, da Europæerne fuldte Kundstab om den nye Verden, er der ikke gjort nogen Opdagelse, som i mindste Maade strider mod Sandheden og Troverdigheden af den Historie, hvilken Gud har aabenbaret i det underfulde Værk, „Mormons Bog.“ Der er tvertimod en stor Mangsfærdighed af Beviser tilstede, udledede saavel fra de amerikanske Oldtidsminder som fra Landets oprindelige Indvaaneres Religionsstifter, Traditioner og Sprog, hvilke noksom godt gjøre denne hellige Bogs guddommelige Troverdighed og stiller den paa en Grundvold, der er ligesaa fast og ubevægelig som en Klippe, der i Aarhunderder har strodset Elementernes Kraft.

Vi ville nu erkynlige os om, hvorledes Nephiterne bevarede Kundstabben om de jodiske hellige Skrifter. Forte de noget Afskrift med sig fra Jerusalem, eller vare de udelukkende afhængige af deres Hukommelse? De underrette os om, at de bragte en Afskrift med sig, hvilken var indgraveret paa Messingplader. Nephi giver os følgende Beskrivelse des angaaende:

„Og min Fader Lehi tog de Optegnelser, som varne skrevne paa Messing-

taulerne, og han gjennemføgte dem fra Begyndelsen af. Og han fandt, at de indeholdt de fem Mose Boger, i hvilke var en Beretning om Verdens Skabelse, ligeledes om Adam og Eva, hvilke vare vores første Forældre, — samt en Historie om Joderne fra Begyndelsen af indtil Bedekas, Judæ Konge, begyndte at regjere; ligeledes ogsaa de hellige Propheters Spaadomme lige fra Begyndelsen af indtil Bedekas, Judæ Konges, Regjerings Begyndelse, og mange Prophetier, som ere uttalte ved Jeremie Mund.

„Og det stede, at min Fader Lehi ogsaa paa Messingtaulerne fandt et Slægtregister over sine Fædre, hvorfor han vidste, at han nedstammede fra Joseph, nemlig den Joseph, som var Jakobs Son, og som blev ført til Egypten og blev bevaret ved Herrrens Haand, at han kunde frølse sin Fader Jakob og hele hans Huns fra at omkomme af Hunger. (Mormons Bog Side 10.)

„Og da nu min Fader saae alle disse Ting, blev han syldt med Aanden og begyndte at prophetere om sin Sæd, at disse Messingtauler skulle udgaae til alle Slægter, Tungemaal og Folk, som vare af hans Sæd, hvorfor han sagde, at disse Messingtauler skulle aldrig forgaae; ei heller skulle de mere bestadiges af Tiden. (Side 11.)

Forend Lehi kom i Besiddelse af disse Messingplader, blev de holdte af de Eldeste i Israel, som nedstammede fra Joseph, og vare blev overleverede fra deres Forældre. Dersor maae Indskriften paa dem have været meget gamle. Der er al Sandsynlighed for, at denne Afskrift af de hellige Skrifter er den ældste, som eksisterer. Den indeholder mange hellige Prophetier, saasom af Jakob, Joseph i Egypten, af Benoë, Benos osv., hvilke aldeles ikke forestudes iblandt Nutidens Skriftsamlinger.

Da de vare strevne i det ægyptiske Sprog og upaatvivleligen tilslige med ægyptiske Bogstaver, ville de have et uberegneligt stort Værd med Hensyn til Udtydningen af den Billedskrift, som forefindes paa de gamle Gravhævelinger i dette forniede Land. Sj de mange Alarhundreder, Israeliterne vare i Egypten, antog de uden Twivl denne Nations Tungemaal, medens de paa samme Tid saavidt muligt bevarede deres Fædres eller det hebraiske Sprog. Egypternes Lærdom, deres Sprog og alphabetiske Karakterer tilligemed deres Kunster og Biderstaber udgjorde uden Twivl en Deel af Opdragelsen iblandt Israeliterne fra Slægt til Slægt og i Særdeleshed iblandt den Green af dem, der kaldes Joder. Dersor siger Propheten Nephi:

„Jeg gjør en Beskrivelse i min Faders Sprog, hvilket er Egypternes Lærdom og Egypternes Sprog.“ Alter siger han: „Jeg var nogenlunde undervist i al min Faders Lærdom.“ (Side 1.)

Fire hundrede og sex og halvfjerdstidsstyve Alar efterat Nephiterne havde forladt Jerusalem, giver Kong Benjamin sine Sonner følgende Undervisning angaaende Messingpladerne:

„Var det ikke for disse Tavler, som indeholde disse Optegnelser og disse Bud, da skulle vi nu have levet i Ubidenhed og vilde været ubekendte med Guds Henumeligheder; thi det vilde ikke have været muligt, at vor Fader Lehi kunde have erindret alle disse Ting til at kunne fortælle dem til sine Born uden Hjælp af disse Tavler; thi han var bleven undervist i Egypternes Sprog. Dersor kunde han læse disse indgraverede Skrifter, og læste sine Born dem, paadet de kunde lære deres Born dem og saaledes opfylde Guds Bud lige indtil den nuværende Tid.“ (Side 148).

Saaledes erfare vi, at Lehi var „oplært

i Egypternes Sprog", hvorfra vi kunne uddrage den Slutning, at det var et Sprog, hvis Erhvervelse betragtedes at være af Vigtighed for en god Opdragelse iblandt Joderne.

Disse Messingplader ere blevne opbevarede og ville om nogle Aar blive aabenbarede til Gavn for alle Nationer. Tre og halvsjærdfindstyre Aar for Christi Fødsel skriver Propheten Alma saaledes:

„Det er blevet spaet af vore Fædre, at de (Messingpladerne) skulle blive holdte og overleverede fra den ene Slægt til den anden, og blive opbevarede og besjærmede ved Herrens Haand, indtil de skulle udgaae til alle Slægter, Stammer, Tunge-maal og Folk, at de kunde kjende de Hemmeligheder, som de indeholde. Og nu see, dersom de skalde opbevares, maatte de beholde deres Blankhed; ja de vilde vedblive at være blanke, og ligesaa skulle alle de Tavler, der indeholde nogen hellig Skrift.“ (Side 316.)

Ligesom Mannaekrukkens blev bevaret i dens Friskhed og Reenhed igjennem flere Slægter, saaledes har ogsaa Herren lovet at bevare de hellige Skrifter, der ere indgraverede paa Tavler, iblandt Nephiterne, og ikke tillade Metallet at fordunkles eller oxyderes indtil Tidens Ende. Mange hellige Optegnelser bleve opbevarede paa Metalplader af de amerikanste Israeliter baade i det hebraiske og ægyptiske Sprog. Men ligesom alle andre Sprog og Alphabeter bleve de i Løbet af de tuisinde Aar, igjennem hvilke Historien blev overleveret, forveglet og forandret fra det oprindelige Hebraiske og Egyptiske. Efter Nephiternes Ødeleggelse henimod Slutningen af det fjerde Aarhundrede efter Christus, skriver Propheten Moroni saaledes, idet han taler om de Guldblader, paa hvilke han var iført med at fuldende den Historie og de Åabenbaringer, som han da var ble-

ven befalet at nedskrive, og hvilke han netop da gjorde Forberedelser til at forvare:

„Og nu see, vi have skrevet denne Optegnelse efter den Kundstab med de Skriftegn, hvilke iblandt os ere kaldte de forbedrede ægyptiske, og de ere nedarvede og forandrede af os efter vor Talemaade. Og dersom vore Tavler havde været store nok, havde vi skrevet paa Hebraist, men det Hebraiske er ogsaa blevet forandret af os, og dersom vi kunde have skrevet paa Hebraist, see, da vilde der ingen Mangel have været i vor Skrift. Men Herren hjender det, som vi have skrevet, og veed at intet andet Folk hjender vort Sprog, dersor har han beredet Midler til Udtydningen deraf.“ (Side 521.)

Uagtet alle de Fordele, som Bogtrykkerkunsten yder, har det dog været umuligt for de civiliserede Nationer at bevare deres Sprog, selv i et saa kort Tidsrum som 400 Aar, fra at undergaae store Forandringer. Som et Bevis for Rigtigheden af denne Raastand behove vi blot at sammenligne de Skrifter, som ere trykte i det femtende Aarhundrede med dem, der ere trykte i vore Dage. Hine kunne neppe forstaaes. Hvor stort maa altsaa ikke Forskjellen have været mellem de Manuskripter, som vare skrevne igjennem det lange Tidsrum af femten Aarhundreder? Foruden Sprogets gradvise Forandring, som Tiden medførte, kunne ogsaa Skriftegnene mere forsærlig have været blevne omdannede i den亨sigt at erholde Noget, der var mere passende og fuldkomment. Dette synes at have været tilfældet med det hebraiske og ægyptiske Sprog i Amerika. Det er oien-synligt, at den hebraiske Skrivemaade ansaaes for at være fuldkommere end den ægyptiske. Men da Oversættelsen i de sidste Dage skalde gives fra det Hoie formedelst de Midler, som vare beredte af Gud, er det ganse sikert, at en saadan inspireret

Oversættelse vilde blive fuldkommen og noigagtig gjengive den virkelige Mening, der var fremsat i Originalen.

Vi have mange bekjendte og lærde Oldgrandstères Bidnesbyrd om, at de gamle Hebræere i Palastina ogsaa indgraverede mange af deres hellige Skrifter paa Metalplader, og at mange Blade af disse blev sammenheftede i Form af Boger ved Hjælp af Ringe, der gik igjennem enhver af dem nær ved Kanten eller Ryggen, samtidt at der igjennem Ringene gik smaa Stænger eller Volte, der tjente som Haandtag til at bære dem i. Dette var ogsaa den Form, som de amerikanste Israeliters Boger i Almindelighed havde. Tilkommende Slægter i den nye Verden ville blive velsignede med et stort Bibliothek af gammel hellige Boger, der ville udfolde den underfulde Historie, der angaaer forskellige Nationer, Tungemaal og Folk i de te hellige Land, og det endogaa fra den fjernehste Øldtid.

Med Hensyn til Artiklen om de hellige Stene, der ere fundne i Jordhoiene i Ohio, og hvilken er publiceret i et tidligere Nr. af „Millennial Star“, vil det bemærkes, at den hebraiske Inskription paa Steenhovedet af den omtalte menneskelige Figur er oversat saaledes af Lærde, der have gjort det hebraiske Sprog til deres Hovedstudium:

„Maa Herren have Barnhjertighed med mig (ham), en Nephel.“

„Nephel“ synes at have været den Nations Navn til hvilken det Individ, som var begravet i Jordhoien, hørte. Men ikke Nephel er Navnet paa det Folk, som nedstammede fra Propheten Nephi? De Uddrag fra Mormons Bog, hvilke vi have anført i den omtalte Artikel, vise, at „Nephels Folk“ eller „Nephiterne“ boede i Landet omkring disse Jordhoie fra halvtredesindstyve Aar før intil tre hundrede

og fire og fireindstyve Aar efter Christus. Det er derfor ikke usynligt at antage, at deres beromte Dode ful med sig i Graven Et eller Andre, der havde en from Hentydning til deres Brodre, Hebræerne. I Sandhed, det er endnu den Dag idag en almindelig Stik iblandt Indianerne at lade deres Dode faae med sig i Graven forstellige Nedstaber og andre Sager som Tegn paa Agtelse for deres Hedengangne. Hvilkens religios Sandhed eller hvilket fromt Uttryk kunde de vel have valgt, der havde været mere betydningsfuldt end Indskriften paa denne Steen? Hvorledes kunde de vel paa en bedre Maade vise deres Agtelse for deres Stamfædre end ved en saadan Indskrift i det hellige hebraiske Sprog, hvorved Nationens Navn Nephel betegnedes — Efterkommerne af deres store Ansører og Prophet, som bragte deres Førfædre ud af Jerusalems Land og befriede dem fra det babyloniske Fangenstabs Elendighed? Det blotte Navn Nephel, eller som oversættes i Engelsk Nephit, var af en uburdeelig Værdi for alle hans retfærdige Efterkommere.

Vi ville nu vise, hvor stor Sandsynlighed der er for, at den lærde Oversætter kan have taget feil i at antage det sidste Bogstav i Ordet, som han benævner Nephel, forat være „Lamedh“ eller „l“. Han indrømmer, at nogle af de hebraiske Indskrifter, som ere fundne i Nærheden ved Newark, viser den assyriske Stil og være snukt udforte. Med Hensyn til J. Ballhorns Samling af ældre og nyere Alphabeter (Trybner & Co., London) har man bemærket, at de gamle Hebræeres, Phonicieres, Numidieres, Syreres og andre Folkeslags Alphabeter noigagtigt lignede hverandre i Henseende til mange af deres Skrifttegn. For Exempel det paa 18de Side T anførte syrste aa eller t signer næsten ganske det ældre hebraiske Lamedh

eller l, der er ansort paa den ottende Side. Ligheden er saa stor, at man let kan forvegle l og t med hinanden. Kan ikke muligvis den gamle syriske Form virkelig være det hebraiske Tav eller t? Hvis saa er, vilde det hebraiske Ord fra den amerikanske Fordhei læses Nephit istedetfor Nephel, og Sætningen vilde komme til at hedde:

„Maa Herren have Barmhjertighed med mig, en Nephi.“

Man maa imidlertid erindre, at der ere to store Grene af den Abrahamitiske eller hebraiske Slægt, nemlig Israliter og Ismaeliter eller Arabere. Det er rimeligt at antage, at disse to Grenes ældste Alphabeter meget lignede hinanden med Hensyn til Formen af flere Bogstaver. Saaledes finde vi, at Lamedh eller l i Ismaeliternes gamle kufiske Alphabet har noisagtig den samme Form som Lamedh paa en af de hellige Stene, og hvad der er endnu mærkværdigere, den kufiske Tau eller t har den selvsamme Form som den kufiske Lamedh, men er ikke ganstæ saa stor. Da t har den samme Form som l, kunne disse to Bogstaver let forvegles med hinanden. (Angaaende det kufiske Alphabet, see Pag 9 i Balhorns Compilation). Her have vi altsaa et af de stærkest mulige Beviser for, at det Ord, som seilagtig er gjengivet ved Nephel skulde hedde Nephit. Men om nogen lærd Hebraist skulde påstaae, at dette Ord blot var Navnet paa den begravne Person og ikke en Nations Navn, ville vi henvisse til det gamle kufiske Yodh, som paa Engelsk hedder I, og de vilde da

paa eengang funne bemærke, at det kufiske Lamedh, Tav og Yodh have noisagtig een og samme Form, og at ethvert af dem fuldkommen ligner det amerikansk hebraiske Lamedh. Dersor tage vi os den Frihed at oversætte det omtalte Ord paa tre forskjellige Maader, nemlig Nephil, Nephit, Nephi; Rum, pe og yodh vilde blive Nephi, ligesom Lamedh, vav og yodh vilde gjengives Levi. Saaledes vilde vi have:

„Yerachameher Adonai“, Nephi.

„Maa Herren have Barmhjertighed med mig,“ Nephi.

Dette vilde tilhændegive, at En eller Unden iblandt Propheten Nephis berømte Efterkommere havde arvet sin ørværdige Stamfaders hellige Navn, og var blevet begravet med dette mindeværdige Tegn.

Det burde ogsaa bringes i Grindring, at Vocalen, det forte e er, blevet vilkaarligt anvendt af Oversætteren. Et i (langt eller kort, i Hebraisk kaldet Chireq) funde ligesaa rigtigt have været benyttet istedetfor ovennævnte Bogstav.

Ligeledes skulde man bestemt erindre sig, at den ovenansorte hebraiske Sætning blev tagen ud fra Bunden af den gamle Fordhei sem og tredive Aar efterat Mormons Bog (som indeholder det Nephitiske Folks Historie) blev trykt. Oponenterne mod denne Bog have dersor mod deres Billie opdaget og oversat en gammel hebraisk Indskrift, der paa den mærkværdigste Maade bekræfter den hellige Nephitiske Bibels guddommelige Troværdighed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Bed Marskjiftet.

Et nyt Aar er oprundet over os, og med samme ligesom et nyt Afsnit af vort Liv og nye Pligter for os at udsøre. Det er ikke for os at sige, hvad der vil hænde i det nye Aar, men dette vide vi, at saalænge vi ville gjøre Det, vil Alt være vel med os.

Nogle kunde maasee formedelst Misforståelse af vore Skrifter eller de Eldstes mundtlige Vidnesbyrd antage, at vi troede, at det lykkelige Tidsrum, kaldet Millenniet, snart skulde begynde. Men vi troe ikke noget Saadant; vi forvente ikke, at Millenniet skal begynde hverken iaar, til næste Aar eller om ti Aar. I Sandhed, det, som det paabegyndte Aar vil bringe med sig, er skjult for os, thi Gud har ikke aabenbaret det, men vi vide, at det store Forberedelsesværk for hin lykkelige Tid er paabegyndt og uden nogen Afbrydelse fortsat i de sidste sex og tredive Aar. Vi vide, at Engle fra Himmelten have aabenbaret sig og forlyndt det glædelige Budstab, at Dagen er nær; vi vide, at paa Grund af Storheden af de Forberedelser, som maae gaae forud for Indforelsen af denne herlige Era, ville ti eller femten Aar være utilstrækkelige til at faae Alt rede til alle Tings Gjenoprettelse, som er omtalt af alle de hellige Propheter fra Verdens Begyndelse af; vi vide, at dette Evangelium om det Sidste-Dages Rige maa forst blive prædiket for alle Folk, — at de Hellige maae blive indsamlede til Zion og Voderne til Jerusalem, — at de ti Stammer maae komme fra Norden, — at det gamle Jerusalem maa blive gjenopbygget med sit Tempel, — at det nye Jerusalem med sit Tempel maa blive gjenopbygget i det vestlige Missouri, — at Lamaniterne maae blive samlede i Nørheden baade fra Nord- og Syd-Amerika, — at de syv Basuner bogstavelig maae lyde og de i Forbindelse dermed staaende Begivenheder finde Sted: da vil Millenniet komme. Omendfjordt Herren vil gjøre et forkortet Arbeide paa Jorden, maa dog ethvert tænklede Menneske først forstaae, at ikke alt dette vil kunne skee i et saa kort Tidsrum som ti eller femten Aar.

Dagen er kommen, da Herren vil kalde sit Folk „Zion,“ ligesom han har sagt til samme; „Stig op paa et hoit Bjerg.“ Ved at adlyde Herrens Besaling at indsamles, opfylde vi i Virkeligheden den gamle Propheci af Esaias. Medens Nutidens Christne haane og spotte samt opdigte Logne om de Hellige, skulle vi stedse bestræbe os for at vise en standhaftig Lydighed mod Himmelens Love, at opfylde Prophetierne og fuldbyrde Jehovahs Hensigter, saa at vi kunde opnaae det hoie Maal, hvortil vi ere bestemte, idet vi skulle ihukomme den usatteelige og uudsigelige Hellighed, som er opbevaret for Guds Folk.

De Fattige iblandt de Hellige have nu en lang Tid til at forberede sig i ti Emigrationen i 1868. Det kan ventes, at man da kan reise paa Jernbane indtil i en Aftand af 400 eller 500 engelske Mile fra Saltfostaden. Det er en Selvfolge, at Betalingen for Reisen paa Jernbanen da vil blive større end nu, men saa har

man ogsaa et Aar mere til at erhverve sig de nødvendige Midler. I dette Mellemrum skalde de Hellige gjøre sig al mulig Umage for saavidt muligt at sammenespare Alt, hvad de rimeligvis kunne, for at blive udfriede fra den Fattigdom og Elendighed, som hersker i disse Lande, og fra de overhængende Straffedomme, der maa ske snarere end Mange tanke ville ramme Nationerne. Smidertid ville vi ikke forvolder os selv Bedrøvelse ved at gjentage, hvad Herren har forkyndt angaaende den vantroe og gjenstridige Christenhed, thi S ere vel bekjendte dermed og vide, at deres Doms Time er nær, ja er lige ved deres Dore.

Uden Twyl ere der Nogle, som have tilstrækkelige Midler til selv at kunne hjælpe Befordringsmidler over Sletterne. Der er rimeligvis Intet i Beien for, at jo de kunne emigrere, men vi onsté kun at gjøre det forståeligt, at Ingen iaar kan vente Hjælp fra Kirken. De Hellige i Utah have i flere Aar ydet 30,000 til 60,000 Dollars i Bidrag om Aaret til de Fattiges Indsamling, og nu behøve de lidt Lettelse med Hensyn til disse tunge Byrder. De Hellige bor ikke derfor blive mismodige, thi saafremt S ville lytte til Guds Tjeneres Raad, vil Alt tjene Eder til Gode. Holder Eder nær til Herren, værer ydmyge og sagtmødige og bevarer Eder selv ubesmittede fra Verden. Aflægger al Luxus saavel i Klædedragt som i Eders Huse, og vi ville gjentage det, gjører selv Alt, hvad S kunne for Eders Udfrielse, og da ville S om kortere eller længere Tid komme til at erfare Sandheden af det gamle Ordssprog: „Den, som hjælper sig selv, vil ogsaa Herren hjælpe.“

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 107.)

Figurerne paa Bagfoden ere ganske forskjellige fra dem paa Forsiden. Overst er der anbragt en Figur, som sidder med Benene overkors, og er næsten begraven under en uhyre Hovedphyt. Nedenfor ere tre Tabletter med Hieroglypher.

I samme Retning og i en Afstand af otte og tyve Fod er der en nedfalden Statue, som ligger paa Ryggen med et Træ tvers over, hvilket næsten aldeles skuler den, saa at man kun kan see de yderste Dele af den, Hodderne og Soulderne, hvilke begge ere godt udhugne. Ligeover for denne Billedstøtte staar der et Alter med to Udhulninger i ovenpaa,

tre Fod højt og fem Fod og sex Tommer i Diameter.

Angaaende den moralste Virkning af selve Monumenterne, der tause og hoitidelige, med deres besynderlige Legninger, fortællelige Billedhuggeraræide, rige Fortzireringer og store Forståelighed fra andre Folkeslags Værker, driste vi os ikke til at danne os noget Begreb, ligesaa lidt som om deres Anvendelse og Bestemmelse, da deres Historie er os ganske ubekjendt, estersom de Hieroglypher, der udfolder den, ere aldeles usforståelige for os. Understinden dannede der sig Billeder i vor Phantasi, naar vi betrakte dem. Der hviler

en usædvanlig Høitidelighed over disse Ruiner, og Mennesker med en levende Indbildungskraft kunne let blive smittede af Øvertro. Da Indianerne i deres Sanitaler med os bestandig kaldte disse Mindesmærker Afguder, ere vi tilboielige til at betragte dem som saadanne — forgudede Konger og Helte — der have været Gjenstand for guddommelig Tilbedelse. Vi fandt rigtignok ikke hverken ved Billedstotterne eller de andre Mindesmærker Noget, som tydede hen paa nogensomhelst Slags Øffring, men vi nærede ikke den ringeste Tivl om, at jo de store med Billeder prydde Stene, som vi overalt fandt foran enhver „Afgud,” have været benyttede som Altare. Man træffer ofte Billederne i Form af Dodningehoveder, hvilke i nogle Tilfælde ere de fornemste Zirater, medens de dog paa andre Mindesmærker kun ere underordnede Forziringer. Paa den ydre Muur ere hele Kræfter af dem, hvilket bidrager til at gjøre dette hemmelighedsfulde Sted endnu mere stræk-indgydende, idet Dod og Grav fremstilles for de Levendes Ære og opvækker Mindet om en hellig Stad — et ubekjendt Folkesærds Melka eller Jerusalem.

Med Hensyn til denne ødelagte Stads Alder ville vi ikke for Nør værende frem sætte nogen Formodning, endstjondt det kan neppe betvivles, at jo dens Historie er indgraveret paa Mindesmærkerne. Imidlertid har ingen Champollion ved sine utrættelige Undersøgelser endnu bragt den for Lyset. Hvem skal komme til at lese disse Indgraveringer?

„Chaos af Ruiner! Hvo skal opklare det tomme Øde,

Over de dunkle Fragmenter læste et mat Lys

Dg sige: „Her var og er Alt klart, hvorfor kun var dobbelt Nat.“

Besøget ved Ruinerne i Palenque.

Som Præfekten fortalte os, havde Landsbyen Palenque engang været af en serdeles Betydenhed, da alle de Varer, som indførtes til Guatimala, bragtes der igennem, men Staden Belize havde trukket denne Næringskilde til sig og derved tilintetgjort Handelen i ovennævnte By, medens kun nogle faa Åar tidligere over Hovedelen af Befolkningen var blevet bortføjet ved Choleraen. Hele Familier var uddøde, saa at deres Huse blevet ladte øde og faldt i Ruiner. Kirken stod ved den ene Ende af Gaden midt paa en med Græs overvoget aaben Plads. Paa begge Sider af denne Græsplæn stod der Huse lige tæt ind paa Skoven, og da de laa paa et noget ophojet Sted, varer vi i lige Linie med Toppen af Træerne. Det største Huns paa denne aabne Plads var forladt og forsaldent. Ti a tolv andre Huse var beboede af hvide Familier, med hvilke vi i en Times Tid gik omkring og blevet besjendte. Jeg behovede blot at standse foran Doren, og strax fik jeg en Indbydelse: „Træd ind, Capitain,” hvilken Titel jeg har Ornen paa min Hat at takke for. Hver Familie havde sin Hacienda i Nærheden, og i Lebet af en Times Tid havde jeg faaet Alt at vide, som gik for sig i Palenque, det vil sige, jeg havde faaet at vide, at der slet ikke gik Noget for sig.

Præfekten var godt bevandret i Palenques Historie. Dette Sted ligger i Provinsen Tzendales, og i eet Aarhundrede efter Chiapas's Erobring forblev det i Indianernes Besiddelse. For to hundrede Åar siden plantede Lorenzo Mugil, der var udsendt direkte fra Rom, Korsets Banner iblandt dem. Indianerne opbevare endnu hans Dragt som en hellig Reliqvie, men de ere bange for at vise

den for Tremmede, og saaledes kunde jeg ikke faae den at see. Kirkelløken var ogsaa blevet sendt fra den hellige Stad. Indianerne fandt sig i det spanske Herredomme indtil Året 1700, da hele Provinsen gjorde Opror, og i Chillon Tumbala og Palenque faldt Andbyggerne fra Christendommen, myrdede Præsterne, vanhelligede Kirkerne og ydede en indianst Kvinde guddommelig Tilbedelse, ligesom de nedsablede de hvide Mænd og toge deres Kvinder tilgæte. Men saasnart Estretningen herom naaede Guatimala, blev en stærk væbnet Magt sendt imod dem, de oprørste Stæder undertvungne, og de maatte etter antage den katholiske Tro, og Roligheden blev saaledes gjenoprettet.

Ikke langt fra Palenque adfiller Floden Chacamal denne Egn fra det Land, som beboes af de udklædte Indianere, der

her kaldes Gariber. Ledsgaget af sin Sakristan, en Indianer, bædede Padre Chalderon, Onkel til Præseltiens Hustru, sig engang for henved halvtredindstyve Aar siden i Floden. Sakristanen udraabte forkrækket, at nogle Gariber stode og faae paa dem, og han forsøgte at flygte, men Padren tog sin Stok i Haanden og gik henimod dem. De faldt ned for ham, forte ham til deres Hytter og indbød ham til paa en bestemt Dag at vende tilbage til dem. Paa den fastsatte Dag begav Padren sig med sin Sakristan herhen og tra en Forsamling af Gariber, som havde foranstaltet en stor Fest for ham. Han forblev nogen Tid hos dem, og til Gengæld indbød han dem at komme til Landsbyen Palenque paa den Dag, da St. Domingofesten skulle feires.

(Fortsættelse).

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortsat fra Side 110.)

„Vor høit elskede Ben, den lærde, beromte, nidljære og hæderværdige Rabbi Aaron Selig Ashkenazi tilbød sig frivilligen at paataage sig dette moisommelige Hverv. Det er en Mand, som er prævet i Herrens Frygt og fuldkommen værdig al den Tillid, han nyder; ham sende vi som vor Budbærer for at kundgjøre for Israels Menigheder Alt, hvad han selv har seet paa det hellige Bjerg. Vi have givet ham Aubefalingsbreve, der indeholde de nærmere Omstændigheder med Hensyn til hans fromme Mission og enhver fornsiden Underretning angaaende samme.

„Lad dersor de Netsærdige see og

frude sig; lad de fromme storligen glæde sig og juble af Fryd. Den Dag, til hvilken I saa længe have stuet fremad, er kommen, og I see det. Hellighedens Krone vil efter komme til at pryde sin forrige Bolig. Staer dersor frem og paatager Eder en Deel af det Hverv, som er omtalt i dette Brev, nemlig at opoffre Noget af Eders Fortunue som et helligt Bidrag til Opsærelsen af den „Allerhelligstes Tempel paa Herrens Bjerg,” paa det I maatte have Deel og et retsærdigt Navn i Jerusalem.

„Ingen iblandt Eder holde sin Hjælp tilbage, men lad ogsaa den Fattige yde sin Skjærb med Glæde for sig selv og sit

gaafte Høus, ligesom den Rige give af den Overflod, hvormed Herren har velsignet ham. Lad Hædre og deres Aftkom, Gamle og Nuge staae frem i Forening for ved denne gnuistige Leilighed at vise Barmhjertighed mod Zion.

„Enhver opmuntre sin Næste og sige: „Vi ville være nidsjære og udholdende for vojt Folk og vor Guds Stad. Paa Grund af Kjærlighed til Zion og for Jerusalems Sag ville vi ikke hvile eller slaae os til Mo, forend Jerusalem bliver beromt over hele Jorden og den bliver vor største Fryd, ligesom vi ogsaa høitidelig have lovet: Dersom jeg forglemmer Dig, Jerusalem, da forglemme sig min høire Haand. Min Tunge hænge ved min Gane, om jeg ikke kommer Dig ihu, dersom jeg ikke opfoier Jerusalem over min høieste Glæde.“

Saadaanne Ord ere udtalte af Eders Brodre, som henvende sig til Eder for at forherlige Gud og øre hans Land, hans Folk og hans Arv. Vi bede altid for voore landflygtige Brodre og opsende voore Bonner paa den hellige Jordbund og i Særdelesbed i Nærheden af den vestlige Muur, at det maatte være vel med Eder, saaledes som I selv længes efter og vi i fuldkommen Oprigtighed ønske.

Paa de tydste Joders Begne i den hellige Stad undertegnet i Jerusalem af Skolens Forstandere og Bygningscomnitteens Medlemmer om Ærvmiddagen den 18de Dag i Året 5597.

(Undertegnet.)

Hirsh Joseph, David Neuben, Nathan Saddis, Abraham S. Salmons, Mordecal Avigdor, Uriah S. Hyam.

Undertegnede Bisiddere i „Bethdin“ under Beskyrelse af hans Velærvoerdighed den henværende Overrabbiner bevidne herved, at velærvoerdige Aaron Selig Ash-

kenazi virkelig reiser i den Hensigt, som er omtalt i ovenstaaende Cirkulaire.

London, den 7de Tebath (Den 24de Deebr.) 5599.

Israel Levy,
Aaron Levy,
A. L. Barnett

Mandagen den 3die August 1840. Eldste Woodruff og G. A. Smith vare ved denne Tid i Ledbury i Herefordshire.

Tirsdag den 4de. Eldste Kimball afreiste fra Manchester til Herefordshire, medens Joseph Fielding var i Bedford.

Onsdag den 5te. Uddrag af et Brev til Udgiveren af „Millennial Star.“

Elskede Broder. Da Eldste George A. Smith og jeg forlede Manchester for at begive os til det sydlige England, besøgte vi Menighederne underveis og fandt dem i Almindelighed i en trivelig Forsatning, og Flere tillagdes dem.

Søndagen den 10de Juli prædikede vi i Leek, og efter Førsamlingen døbte Eldste Smith seg Personer. Lærlige blevet Mange døbte i Menighederne i Herefordsbires Pottemagerier, medens vi vare der. Vi rejste igjennem West Bromwich og Birmingham, og traf Mange, som indenliggen ønskede, at nogle af de Eldste fulde besøge dem i denne Egn og arbeide iblandt dem. Vi ankom til Ledbury i Herefordshire den 22de Juli og have tilbragt henved to Uger med Menighederne i denne Egn, og det glæder mig at kunne underrette Dem om, at de Hellige glæde sig i Sandheden, og at Værket strider fremad paa alle Kanter.

Eldste Thomas Richardson har døbt henved Tyrgethve, og William Kay henved Tyve; de ere begge meget velsignede i deres Arbeide. Eldste Kingston arbeider bestandig i den udstrakte Mark, der er anbetroet til hans Varetægt, og han

er tilligemed de andre Eldste og Prester i denne Egn i Almindelighed meget vel-signet, og mange Sjæle blive tillagte formedelst deres Kirken. Førige Sondag døbte vi Fyrgethve i denne Egn eller i det Hele 250 siden Conferencen. Menighederne udgjøre nu henved 800 Personer, og de synes at være i en trivelig Forsamling. Vi vente Eldste Kimball hvert Døeblik, og saasnart han kommer, forlade vi denne Egn for at besøge London og advare dens Indvænere.

W. Woodruff.

Løverdag den 8de.

Nauoo i Hancock County i Illinois, d. 8. August 1840.

Min kjære Herre. Deres Skrivelse af 25de sidstleden, addresseret til Eldste Rigdon og mig, er rigtig modtagen, og vi talke Dem saa meget for sanime, lige-som det er mig en stor Fornoielse at be-svare den.

Endføndt jeg ikke har den Glæde at

nyde Derezs Bekjendstab, er jeg dog paa Grund af den Venstabelighed, De har udvist mod vojt Folk, medens det har været under Trældom og Undertrykelse, og formedelst den lige fremme og øde Land, som gaaer igjennem Derezs Brev, kommen til den Slutning, at De er en Ven af den lidende Menneskehed og Sandheden.

Før dem, som paa Grund af den Lære, de ere blevne paalagte at undervise Verden om, saalænge have maatte taale saa megen Krenkelse og udholde saa mange Grusomheder og For nærmelser, er enhver Medfolelse og Venlighed lig den forsikkrende Bind og holdende Strom paa denne Aarstid, og er, det forsikrer jeg Dem, paafønnet af os.

Det fulde være mig en særdeles Glæde at faae Dem at see her paa Stedet, og ifolge den Altraa, De har udtrykt i Derezs Brev, efter at flytte hertil, haaber jeg, at mit Ønske snart vil blive opfyldt.

(Fortsættet.)

Nyheder.

Gu n g l a n d. Fra flere Sider meldes der offieelt, at Øvægsygen er ud-brudt paany.

Den 12te December fandt en Explosion Sted i Kulgruben Jacks Colliery, ved hvilken Leilighed over 200 Personer skulle have mistet Livet. Siden har der fundet yderligere Explosioner Sted, ved hvilke de, der søgte efter de Omkomne, blevet begravne, og derved blev man afstrakket fra at foretage nye Redningsforsøg.

Den 30te December afbrændte en Deel af Chrystalpalladet, hvorved Bibliotheket, den Afdeling, hvori Tropernes Frembringelser ere udstillede, og det saakaldte Vandtaarn, hvori Trykværket findes til de store Fontainer, ødelagdes.

Fr a n k r i g. I December Maaned ere paa Lynonerbanen mellem Stationerne Franois og Daunemarie et Gods- og et Posttog stodte sammen, hvorved 13 Personer blev dreæbte og 30 saarede. Godstoget var afgaaet fra Dijon til Besançon, og Persontoget fra Belfort til Dijon. Sammenstødet skete kl. 6 om Efter-middagen; Mastinerne og Waggonerne blevet sonderslaede, og Skinnerne oprevne

paa det paagsjældende Sted. Flere høiere Banemænd begav sig strax til Stedet tilligemed endel Læger, som ydede de Saarede al mulig Omhn. Skuepladsen for Ulykken frembod et sorfærdeligt Syn. Overalt saae man Dode, Lemlæstede og enkelte Lemmer, blandede med en Mængde Pakksager. Stationsforstanderen i Franois er bleven arresteret som den, der er Skyld i Ulykken, idet han har ladet Persontoget afgaae fra Banegaarden i Franois før Godstoget, som han vidste fulde komme, var ankommet til Banegaarden.

A m e r i k a. En orkanagtig Storm har i Slutningen af Oktober Maaned forrige Aar anrettet store Ødelæggelser i Buenos-Ayres. Den nedstrommende Regn satte Gaderne under Vand, og samtidig steg Floden over sine Bredder; herved oversvømmedes Gasværket, saa at Byen begravedes i Morke. En Mængde Skibe gik under, Broer odelagdes, og anden Ejendom bestadigedes.

Blanding.

E n Patriark. I Bygde Sogn i Sverrig døde den 28de November Bonden Nils Nilsson i Junkboden, der var født den 28de Januar 1766, og altsaa havde opnaaet en Alder af 100 Aar og 10 Maaneder. Den Afdøde, som altid havde haft en særdeles god Helbred, efterlader sig følgende levende Afdom: en Son paa 79 Aar, der er noget nær arbejdssør, 16 Borneborn, 61 Bornebørns Born og 2 Bornebørns Borneborn, — Summa 80 Personer.

T alrigt Afdom. Et amerikansk Blad meddeler følgende ualmindelige Familieforhold: En amerikanst Kvinde fra Landsbyen Kurtbelend i Nærheden af den gamle By Nicomedia, nu Ismid, gifte sig i en Alder af 30 Aar og har født 7 Born til Verden, der have sjænket hende 69 Borneborn. Af disse ere 21 gifte og have indtil Dato sat 12 Born i Verden, af hvilke eet ifjor er indtraadt i Vægten og nylig har saaet sig en Arving, saa at Stammoderen, der nu er 100 Aar gammel, kan see sin Sonnesons Sonneson. Hvad der desuden fortjener at bemærkes er, at hele denne store Familie med en Skare af Svigersønner og Svigerdøtre, boer under eet Tag.

U d v a n d r i n g e r f r a E n g l a n d. Ifølge en i England nylig bekjendtgjort officiel Rapport er Antallet af Udvandrere, som have forladt dette Land fra 1814 til 1865, altsaa i 51 Aar: 5,901,510, hvoraf 3,597,789 ere dragne til de nordamerikanste Fristater, 2,177,850 til engelske Colonier, Resten til forskellige andre Lande. I Aaret 1865 udgjorde Antallet af Udvandrere 209,801, hvoraf 61,345. egentlige Engländernere, 12,870 Skotlændere, 100,676 Irlandere, 28,619 Fremmede, og 6,291, hvis Nationalitet ikke er blevne oplyst.

Contoirets Tilgodehavende den 30te Novbr. 1866.

Conferenten.	Agenten.	Boggjeld.
Aalborg.	H. Jensen	279 Nr. 5 Mf. 9 Sk.
Aarhuus.	A. Nelson	117 — 1 — 11 —
Christiania.	C. C. A. Christensen .	715 — " — 4 —
Frederieia.	S. Iversen	24 — 3 — 10 —
Gotheborg.	J. P. Wretberg	143 — " — 9 —
Kjøbenhavn.	C. Halvorsen	262 — 3 — 1 —
Norrköping.	G. Ohlsson	287 — 3 — 6 —
Slaane.	J. Fagerberg	137 — 5 — 3 —
Stockholm.	J. B. Hesse	873 — 1 — 6 —
Vensyssel.	H. Hansen	213 — 3 — 7 —
Dernes	P. Hansen	320 — 2 — 11 —
Diverse Debitorer . . .	135 — 4 — 8 —	
<hr/>		
Summa 3510 — 5 — 5 —		

Indhold.

Side.

Side.

Den rene Oversættelse af det 24de Cap. af Matthæi Evangelium . .	113.	Stephens og Gatherwoods Reiser (fortsat)	122.
Hellige Skrifter paa Metalplader (fortsat)	115.	Joseph Smiths Levnetslæb (fortsat) .	124.
Redaktionens Bemærkninger (Ved Aarsstiftet)	121.	Mypheder	126.
		Blandingar	127.
		Contoirets Tilgodehavende	128.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle Kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos J. C. Bording.